

Georg 421

Georgs-B.

321

**Disputatio & excusatio F. Mar-
tini Luther aduersus crimi-
nationes D. Johānis
Eccij.**

CONFESSIO
1793
11010

1793. In welchem Jahr die
Königliche Bibliothek
in Berlin gegründet
wurde.

CONFESSIO
1793

Frater Martinus Luther optimo lectori Salutem.

¶ Eccius meus irascitur, mi lector, cōsecrauitq; sedi Aplice, aliam disputationis schedā, plenā irę suę & criminationis mei, adiecitq; prioribus propositionibus vnā, fortiter irascentem, hoc est, nisi timerem disputationi futurę impedimentum fieri, pulchrā occasionē maledictis suis semel respondēdi. Sed oīa tēpus habēt, Hoc nūc satis fuerit, q; adductis aliquot sanctoꝝ patrū dictis me hostem Ecclesię criminatur, sic intellige lector, per Ecclesiā Eccius, opiniones suas & heroum suorū, qui sudauerūt in indulgentijs, significat, Nam consecrator est Sedis Apostolicę, & more opinatoꝝ heroum suorū loquitur, quī scripturę & patrū verbis, vtuntur, velut Anaxagorę elemētis, vt q̄ primū ea consecrarint sedē Aplice, mox transubstāciata in eorum arbitriū vocabula (mirum dictu) quodlibet ex quibet fiūt, etiā id significare idonea, quę vī per febrē ipī somniāt, vel per muliebris inuidię impotentia delirant; deniq; tam infeliciter suę eis cedunt disciplinę, vt hoc ipm quod bonū dīdicerūt, nūq̄ bene intelligant, & iuxta Aplm, non intelligūt, nec; quid loquūtur, nec; de quibus affirmāt, hoc est, nec predicatū cum subiecto, nec subiectū cū predicato in ppositione Cathogorica componere docti. Speramus futurum, vt simili dexteritate, & alia testimonia nobis pro ducturus sit in futura disputatione, ne desit, quod etiam pueri rideant. Speraueram, Eccius didicisset ex epistola Erasmi literarū principis, tū ex D. Carlstadij inuicta Apologia, hebetudinem capitis sui, verum patientia Ecciana vincit omnia, satis est, si ceteris omnibus displiceat, sibi saltem & heroibus suis placeat.

Q; aut me hereticū & Boemū constelerat, dicens me ignire veteres cineres &c; pro modestia sua facit, aut p officio consecrationis, qua quicquid consecrat, consecratum est, nullō alio vsus chrismate, q̄ veneno linguę suę.

Tu vero (ne hoc mali nominis agnoscam) interim scias mi lector, me de Monarchia Ro: Pont. non spernere, venerabilem consensum tot fidelium, per Italiam, Germaniā, Galliā,

Añ.

CONFES
1707
41010

Hispaniam, Angliā, aliaq; regiones. Vnū tm̄ a dño p̄cor,
ne vnq̄ sinat me dicere aut sentire, quod Eccio, qui nunc est,
placeat, Ne forte pro libero arbitrio Christū filium dei ostēti
habeam, & pro Ro: Ecclesia, Christū in India & oriente viuere
& regnare negē, seu vt & ego quid enigmatizem festiuo huic
enigmatisti. Ne cum Eccio cloacam Constantinopolitanam
denuro recludam, & de antiquis Aphricę homicidijs, noua cele-
brem Ecclesię martyria. Nam vt venenati sui enigmati scan-
dalo non ledaris, Scias, mi lector, inter articulos Ioannis Hussi
censeri etiā a nō nullis, hūc, qđ Ro: Pontificis papalem ex-
lentia a Cesare esse dixerit, qđ & Platina manifeste scribit. Ego
vero nō Cesareis, sed pontificis decretis eandē monarchiā pa-
bari, posui, Ita sane ipsamet Ecclesia Lateranenē, i vrbe, defron-
tis suę periphēria cantat, dogmate Papali simul & Imperiali se
esse matrem Ecclesiarū &c. notisunt versiculi. Quid igit? Ne-
cesse est, vt ipa quoq; Ecclesia Eccio sit hullita, & igniat cineres,
Deinde quia mandato Papę, consensu Cardinaliū toti? Romę
& vniuersalis Ecclię, illa sic cantat, nihil mirū, si Eccius fastidiat
antiquos cineres, & pro officio consecrationis suę, consecrare
anhet nouū holocaustum sedi Aplice, semel Papam, Cardi-
nales, ipsamq; Ecclesiā Lateranenē, in cineres nouos redactur?
Deo gratia, qđ vnus saltem Eccius reliquus est, qui Catholice
sapiat, singularissimus ille singularitatis persecutor, ceteris om-
nibus per virus Boemię perditis, Sed quid mirū, qđ sophistę
eiusmodi historias ignorent, qñ suas p̄positiones categori-
cas non intelligūt? Ego quidem hanc materiā nunq̄ tractaui
nec cogitaui disputare, Verū Eccius iam diu grauissima in me
exulceratus inuidia, has odiosas esse p̄positiones sciens, cum in
ceteris desperaret victoriā, hic saltem mihi conciliare sperauit
indignationē, doctus catulum (vt dicitur) ferire corā leone &
ex disputatione veritatis facere Tragediam inuidię. Sed
criminentur quantū velint, consecrent sedi Aplice suas adula-
tiones, consecrent scamno & scabello, consecrent etiam Ciste-
Apostolicę (quādoquidē hęc ad rem indulgentiarū & Mo-
narchiam maxime oīm pertinet) Transiliant altare sui Baal,
clament voce maiore, deus em̄ est, forsitan loquetur, aut in iti-
nere, aut in diuersorio ē, aut certe dormit, vt excitetur. Sufficit
mihi quod Sedes Apostolica neq; vult, neq; pōt quicq̄ cōtra
Christū, Nec in hac re timebo, seu Papam, seu nomen Papę,
multo minus pappos & puppasistas. Vnum ego specto, ne

nominis mei Christiani spoliū, cedat in doctrinę Christi pur-
rissimę dispendiū. Nā hic nolo, yllus meam expectet patiens-
tiam, Nolo Eccius querat, nec sub nigra, nec sub alba cuculla
modestā. Maledicta sit impię illi clemētię gloria, qua Achab
dimittit Benadab hostem Israel, Hicem vellem nō modo esse
potentissimus mordendo (quod Eccio dolet) sed inuictus
quoq; deuorando, quo & Siluestros & Ciuestros, & Caietas
nos & Eccios, reliquosq; fratres Christianę gratię impugna-
tores, vno (vt Isaię verbo vtar) ore deuorare possem. Terreāt
alium per adulationes & consecrationes suas, Martinus sacer-
dotes & consecratores Sedis Aplice contemnit. Cætera in
disputatione & post disputationem. Sed & D. Andreas Carl-
stadius, victor Ecciani erroris iam dudū, venit non fugitiuus
miles, sed mortuū hunc, & a se prostratū leonem cum fiducia
excipiet, tamen interim gaudere permittimus, miserā conscien-
tiā, simulata spe triumphī, & vana minarū iactancia. Igitur
addo & ego meis ppositionibus terciādecimam aduersariam
Eccianę iracundię, Dei fuerit ex ea disputatione, bonū pmo-
uere, quā tot malis inuidię & detractionis Eccius contaminat.

Bene vale mi Lector,

Cōtra Nouos & Veteres Errores defen-
det Martinus Luther has positiones
sequentes. In Studio Lipsensi.

- I Quotidie peccat oīs hō, sed & quotidie pœnitet, docēte
Chrō, pœnitentiā agite. Excepto vno nouo qdā iusto, qui
pœnitentia nō indiget, cū etiā palmites fructiferos q̄tidie
purget agricola cœlestis.
- II In bono peccare hominē, & p̄tīm veniale, nō natura suae
sed Dei misericordia solū essetale, aut in puero post bap-
tismū peccatū remanens, negare, hoc est, Paulū & Christū
semel conculcare,

A iij

III Qui opus bonū aut pñiam, a peccatorū detestatiōe, ante dilectionē iusticię incipi, nec in eo peccari, asserit, hūc inter Pelagianos hereticos numeramus, Sed & cōtra factū suū Aristo telem desipere probamus.

III Deus mutat poenā eternā in tpelem, scz Crucis portandę, cuius Canones aut sacerdotes, nec statuendę nec auferēdę, habent vllā prātem, q̄ id ab adulatorib⁹ noxijs seducti p̄sumere possint.

V Quilibet sacerdos debet absoluerē poenitentē a poena & culpa, aut peccat, & que peccat, superior prelat⁹, si occulta sine causa reseruat rationabilissima, q̄ūlibet vsus Eccl'ię, i. adulatorū resistit.

VI Forte satisfaciūt anīę in purgatorio p peccatis, Sed q̄ deus a morituro plus q̄ voluntariā mortē requirat, vanissima temeritate asseritur, quia nullis modis p̄bari.

VII Neq; quid fides, neq; quid contritio, neq; quid liberum arbitriū sit, ostendit se nosse, Qui libi: arb. actū siue bonorū, siue malorū dñm esse balbutit, aut nō sola fide vbi quē iustificari, aut fidem nō tolli q̄libet crimine somniat.

VIII Veritati & rationi cōtrariū ē quidē, inuite m orientes desficere in charitate, ideoq; pati horrorē purgatorij, mō veritas & ratio sit idē, q̄ opinio Theologistarū.

IX Animas in purgatorio esse certas de salute sua, nec gratiā i eis augeri, scim⁹ a theologis asseri, sed miramur doctissimos viros, q̄ hui⁹ fidei suę rationē, nec stulto verisimilē reddere possunt.

X Meritū Chri esse thesaurū Eccl'ię, & sanctorū meritis iuari certū ē. Esse aut thesaurū indulgētiarū, nō nisi foedus adulator extrauagātes a veritate & fictę quędam Eccl'ię praxer aut vsus simulant.

XI Dicere indulgētiarū esse bonū Chriano, ē insanire, sunt enī verissime opis boni vitii, & impbare indulgētiarū, debet Chrianus ob abusum, quia dñs dicit, p̄pter me deleo iniquitates tuas, nō p̄pter pecunias.

XII Papā posse remittere, omne poenā p peccatis debitā huius
ius & future vite, & q indulgentiē profert, nō criminosis,
somniaat secure indoctissimi sophistę, & pestiferi adulatoris
res, nō tñ vel nutu possunt ostendere.

XIII Romanā Ecclesiā esse omibus alijs superiorē, pbatur ex
frigidiss. Ro. Pont. decretis, intra. cccc. annos natis, contra
quę sunt, historię approbatę. Mc. annoꝝ, textus scripturę
diuinę, & decretū Niceni Concilij oim sacraūssimi.

ANNO M. D. XIX.

de, ante
inter
sua

rtande,
ferede,
seducti

oena &
occulta
Eclie. i.

d q deus
nissima

liberum
sue bo
fide vbi
omniat.

entes de
mo ves

c gratia i
r doctif
erissimile

is iuuari
lus adu
ie praxer

suncem
as, debet
leleo inie

CONFESSIO
APOSTOLICA
A. 1100

[Faint, mirrored bleed-through text from the reverse side of the page, likely a Latin document.]

ANNO M. D. XIX.

[Faint, mirrored bleed-through text from the reverse side of the page, appearing as a decorative header.]

Confessio
Augustina

421
Georg. B.

CONFESSIO
AEGYPTI.
APOLO.

Disputatio & excusatio ff. Mar-
tini Luther aduersus crimi-
nationes D. Johānis
Cmii

